

Arrest

nr. 165 930 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaatl. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers dienen op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het tegen al deze beslissingen ingestelde schorsings- en annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nummer X van 5 maart 2015.

1.3. Op 27 juli 2015 treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Op diezelfde dag beslist de gemachtigde om aan alle verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen (bijlagen 13sexies).

Op 4 augustus 2015 dienen de verzoekers tegen de voornoemde bijlagen 13septies en de bijlagen 13sexies een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, vordering die verworpen wordt bij 's Raads arrest nr. X van 4 augustus 2015.

1.4. De in punt 1.3. bedoelde inreisverboden van drie jaar, die aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 27 juli 2015, zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer(1), die verklaart te heten(0):

naam: H(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië), Door het CGVS en de RW werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek Van het CGVS en de RVV is gebleken dat een

vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familieleden heeft in België (vrouw H(...) E(...) + kinderen H(...) V(...), H(...) E(...) & H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventueel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) ook aan dat hij geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar hij is hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod op te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole"

De tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

"Aan de mevrouw(1) die verklaart te heten^:

naam: H(...)

voornaam: E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard meteen inreisverbod omdat;

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011 en 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1. tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011 en 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. In hun regularisatieaanvraag werd ook de schending van het aangehaalde artikel 2, 3 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het kind niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (man H(...) R(...) + kinderen H(...) V(...), H(...) E(...) & dochter H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen met in disproporționaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat die vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- of familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

De derde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de derde verzoeker, bevat de volgende motieven:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: H(...)

voornaam: E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze

vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1. tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfelde om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) V(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede Integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat hij al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan hem persoonlijk werd betekend, wist hij zeer goed dat hij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar hij is hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een onderzoek radicalisering (PV KO.S5.L1.004583/2015).

Daarnaast blijkt ook uit informatie van staatsveiligheid dat "Betrokkene gekend is als een radicale moslim en sympathiseert met terroristische groepen die actief zijn in Syrië. Hij contacten onderhoudt met personen waarvan geweten is dat ze in Syrië actief zijn voor een terroristische groep. Hij op de sociale media radicale interpretaties van de islam, jihadisme en terrorisme propageert."

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van huidig beroep tot nietigverklaring op te werpen omwille van laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De thans bestreden beslissingen werden in casu ter kennis gebracht aan verzoekers op 27 juli 2015.

Bijgevolg, beschikten verzoekers over een termijn van 15 dagen om een beroep tot nietigverklaring in te dienen, de laatste nuttige dag zijnde 11 augustus 2015.

Uit de kennisgeving van het afschrift van het verzoekschrift dat door de Raad werd verstuurd, blijkt dat dit verzoekschrift pas op 26 augustus 2015 werd ingediend, zodat het manifest laattijdig is.

Bijgevolg, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.”

3.2. Artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

*1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;
[...]"*

Om te bepalen of in het voorliggende geval een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient aldus te worden nagegaan of de verzoekers zich op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissingen al dan niet bevonden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet dan wel dat zij ter beschikking werden gesteld van de regering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers in uitvoering van de beslissingen tot vasthouding, vervat in de bijlagen 13septies van 27 juli 2015, werden opgesloten in een welbepaalde plaats als bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Het blijkt met name dat de verzoekers op 27 juli 2015 werden opgesloten in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel. De vraag rijst evenwel of de verzoekers zich reeds op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod bevonden in deze "welbepaalde plaats".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vasthouding van de verzoekers werd bevolen bij beslissingen van 27 juli 2015, deze beslissingen tot vasthouding maken deel uit van de bijlagen 13septies die aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 27 juli 2015. Zoals blijkt uit de laatste alinea van de respectievelijke bijlagen 13septies gelast de gemachtigde de politiecommissaris van de politie van Kortrijk en de verantwoordelijke van het gesloten centrum Caricole de verzoekers op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum Caricole. De bijlagen 13septies werden aan de verzoekers ter kennis gebracht door R. V., inspecteur van de politie van de politiezone VLAS (Kortrijk – Kuurne – Lendeledede) en dit op 27 juli 2015 om 13u05, wat de tweede en de derde verzoekers betreft en om 13u15 wat de eerste verzoeker betreft. Een afschrift van de bijlage 13septies die werden getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster is tevens ondertekend door R. H., veiligheidsassistente van het transitcentrum Caricole doch dit zonder vermelding van datum noch uur. Een afschrift van de bijlagen 13septies getroffen ten aanzien van de eerste en de derde verzoekers werd ondertekend door M. V., veiligheidsassistente van het transitcentrum Caricole en dit op 27 september 2015 om 15u10. Op 27 juli 2015 ondertekent elk van de verzoekers in het gesloten centrum Caricole tevens een document waarin zij verklaren kennis te hebben genomen van de beslissing tot vasthouding in een taal die zij begrijpen, doch ook op deze documenten wordt niet vermeld op welk tijdstip de verzoekers precies voor akkoord tekenden.

Uit het geheel van de thans voorliggende stukken kan dan ook enkel worden afgeleid dat de verzoekers op 27 juli 2015 werden overgebracht naar het gesloten centrum Caricole doch het tijdstip van deze opsluiting kan voor de tweede verzoekster niet precies worden achterhaald terwijl uit de voorliggende gegevens blijkt dat de eerste verzoeker om 15u10 in het gesloten centrum aan kwam.

De thans bestreden beslissingen werden door R. V., inspecteur van de politie bij de politiezone VLAS, aan de respectievelijke verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2015 om 13u05, wat de tweede en derde verzoekers betreft en om 13u15 wat de eerste verzoeker betreft. De kennisgeving van de thans bestreden inreisverboden geschiedde bij elk van de verzoekers dan ook geheel gelijktijdig met de kennisgeving van de akte waarbij de vasthouding wordt gelast. Zoals de raadsman van de verzoekers ter terechtzitting stelt, kan derhalve niet met zekerheid worden vastgesteld dat de kennisgeving van de vasthouding plaats vond vóór de kennisgeving van de bestreden inreisverboden zodat niet vast staat dat de verzoekers zich op het moment van de kennisgeving reeds bevonden in een welbepaalde plaats als bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet dan wel dat zij op dat ogenblik ter beschikking waren gesteld van de regering. Artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet is in het voorliggende geval dan ook niet van toepassing.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verzoekers wel degelijk beschikten over een beroepstermijn van 30 dagen, zodat de vordering tijdig is ingesteld.

De exceptie van de verweerder kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van "art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsplicht (art. 1-3 Wet 29 juli 1991)."

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“5.

Het relevante artikel 74/11 bepaalt:

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...).”

De bestreden beslissing bevat geen overwegingen welke de maximumduur van het inreisverbod schragen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is uw Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

6.

In casu bevat de bestreden beslissing terzake de duur van het inreisverbod enkel volgende motieven:

- Er zou geen gevolg gegeven zijn aan een eerder bevel;*
- Uit informatie van Staatsveiligheid zou blijken dat E(...) “sympathiën zou vertonen met terroristische acties in Syrië”;*

(i) Nopens de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten

Het niet uitvoeren van deze eerdere bevelen verantwoordt niet het opleggen van de maximumduur.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV X, en meer bepaald naar volgende overweging:

“ De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.”

En nog:

“ De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de – in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar.”

Het inreisverbod bevat – voor de bepaling van de duur van het inreisverbod – in wezen niets anders dan een parafresering dat geen gevolg werd gegeven aan de eerdere bevelen.

De (subjectieve notie) van hardnekkigheid in hoofde van verzoekers vindt geen grondslag in de feitelijke gegevens van het dossier.

De hardnekkigheid wordt niet aannemelijk gemaakt op grond van relevante en precieze feitelijke gegevens; het niet respecteren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten kan bezwaarlijk als

een hardnekkigheid worden gelibelleerd welke aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar.

De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd waar zij de vermeende hardnekkigheid van verzoekers (om hier illegaal te verblijven) inroept ter verantwoording van de duur van het inreisverbod.

De overweging in de bestreden beslissing terzake de “hardnekkigheid van het illegaal verblijf” is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekers niet voldeden aan de eerdere terugkeerverplichting.

Deze vaststelling (hardnekkigheid om op Belgisch grondgebied te verblijven spijts het eerdere bevel) voegt in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoekers niet voldeden aan de terugkeerverplichting.

Behoudens het niet-respecteren van het eerder bevel bevat de bestreden beslissing geen enkel dienstig motief of overweging dat enige hardnekkigheid in hoofde van verzoekers aantoonst om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven.

De bestreden beslissing motiveert de aangevoerde hardnekkigheid om illegaal op het Belgisch grondgebied te verlaten, derhalve niet afdoende, terwijl deze aangevoerde hardnekkigheid één van de dragende motieven is om de maximumduur van de periode van het inreisverbod op te leggen.

(ii) Nopens de “online-sympathieën” van E(...) met terroristische acties in Syrië

De raadsman van verzoeker mocht, ondanks herhaald verzoek, nooit kopie ontvangen van de “informatie van Staatsveiligheid”.

Indien, bij nazicht van het administratief dossier, zou blijken dat deze informatie niet aanwezig is in het administratief dossier, kan hiermee uiteraard ook geen rekening worden gehouden.

Verzoeker ontkent met klem alle aantijgingen terzake terroristische sympathieën; verzoeker werd terzake nota bene niet gehoord, en concrete elementen welke een gevaar voor de openbare orde indiceren in hoofde van verzoeker, zijn evenmin aanwezig.

Een gratuite en subjectieve appreciatie van bepaalde informatie door de Staatssecretaris vormt geen afdoende grondslag om de maximumduur van het inreisverbod op te leggen.

De Staatssecretaris laat overigens na eenduidig standpunt in te nemen of een duidelijke conclusie te koppelen aan de informatie waarover hij beschikt.

De Staatssecretaris beperkt zich ertoe insinuaties terzake terroristische sympathieën in de bestreden beslissing te integreren zonder terzake evenwel een duidelijk standpunt in te nemen en te motiveren op welke wijze deze gegevens het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod zouden verantwoorden.

De Staatssecretaris neemt bijv. geen standpunt in nopens het strafbaar karakter van de door hem geciteerde feitelijkeheden of het gevaar voor de openbare orde dat eruit zou kunnen worden afgeleid.

De Staatssecretaris geeft m.a.w. niet aan waarom de geciteerde feiten hem brengen tot het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod.

De motivering terzake de duur van het inreisverbod is manifest gebrekkig.”

4.1. In de mate dat de verzoekers in de aanhef van het eerste middel gewag maken van een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), dient te worden opgemerkt dat zij er verkeerdelijk vanuit gaan dat deze bepalingen een materiële motiveringsplicht behelzen. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 hebben immers onmiskenbaar betrekking op de uitdrukkelijke, en dus de formele motivering van bestuurshandelingen.

De Raad stelt vast dat de naar voor gebrachte grieven deels de formele motiveringsplicht behelzen, waar wordt gesteld dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd wat de geldingstermijn

van de opgelegde inreisverboden betreft, en dat anderzijds ook een kritiek wordt naar voor gebracht die de deugdelijkheid van de geboden motivering betreft en die dus enkel dienstig kan worden betrokken op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

4.2. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de onderscheiden bestreden beslissingen wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die eraan ten grondslag liggen.

Er wordt telkenmale verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en voorts worden tevens de feitelijke elementen weergegeven om te verantwoorden dat *in casu* aan de onderscheiden verzoekers een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen werden geciteerd onder punt 1.4. en een eenvoudige lezing van deze motieven laat toe vast te stellen dat elk van de bestreden beslissingen niet enkel in rechte en in feite zijn gemotiveerd inzake het opleggen van de inreisverboden als dusdanig (artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat de verzoekers geen gevolg gaven aan de bevelen die zij ontvingen op 8 juli 2011 en 27 september 2013), maar dat tevens een afzonderlijke en uitgebreide redengeving wordt geboden als waarom in de specifieke gevallen van de onderscheiden verzoekers wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar.

De verzoekers gaan geheel voorbij aan de motieven die worden geboden omtrent het feit dat aan de verblijfs- en asielaanvragen van de verzoekers geen gunstig gevolg werd gegeven, de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, de verklaringen van de eerste en derde verzoekers onderdrukt te worden in hun land van herkomst (artikel 3 van het EVRM) en de verklaringen van de eerste en derde verzoekers omtrent hun integratie in België.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet het voorschrijft, uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de onderscheiden verzoekers om de gekozen geldingstermijn van de opgelegde inreisverboden te verantwoorden. De verzoekers kunnen zodoende niet worden gevolgd waar zij stellen dat omtrent de duur van de hen opgelegde inreisverboden enkel wordt gemotiveerd dat er geen gevolg zou zijn gegeven aan een eerder bevel en dat de derde verzoeker sympathieën zou vertonen met terroristische acties in Syrië, of nog waar zij stellen dat ter zake slechts wordt geparafraseerd dat de verzoekers geen gevolg gaven aan de eerdere bevelen.

De verzoekers tonen niet aan dat de uitgebreide motivering als waarom hen een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, zoals uiteengezet in de bestreden aktes, niet pertinent of draagkrachtig zou zijn.

Ten overvloede wordt hier nog aan toegevoegd dat de verzoekers, door louter te verwijzen naar twee arresten van de Raad, zonder aan te tonen dat de feiten die daaraan ten grondslag lagen dezelfde zijn als deze in het thans voorliggende geval, niet aantonen dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd waar hen een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De *in casu* bestreden beslissingen laten de verzoekers toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.3. Waar de verzoekers stellen dat de subjectieve notie van hardnekkigheid onvoldoende steun vindt in de voorliggende feiten en waar zij betwisten dat de derde verzoeker terroristische sympathieën vertoont, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekers argumenteren in de eerste plaats dat het niet respecteren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet als een hardnekkigheid kan worden aanzien dewelke aanleiding kan geven tot een inreisverbod van drie jaar. Deze hardnekkigheid zou in wezen niets toevoegen aan de vaststelling dat zij niet voldeden aan de eerdere terugkeerverplichting.

De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekers voorbij gaan aan het feit dat de bestreden beslissingen met betrekking tot de duur van het inreisverbod – onder meer – zijn gesteund op de volgende vaststellingen:

Wat de eerste verzoeker betreft:

“Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

[...] Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) ook aan dat hij geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar hij is hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.”

Wat de tweede verzoekster betreft:

“Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011 en 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Haar aanvraag tot verblijf op basis van

artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. In hun regularisatieaanvraag werd ook de schending van het aangehaalde artikel 2, 3 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het kind niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven [...] Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat die vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt."

Wat de derde verzoeker betreft:

"Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

[...]

Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede Integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat hij al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan hem persoonlijk werd betekend, wist hij zeer goed dat hij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar hij is hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt."

Aldus benadrukt de gemachtigde dat de verzoekers reeds op 8 juli 2011 en op 27 september 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten ontvingen, dat alle verblijfs- en asielaanvragen negatief werden afgesloten en dat zij desondanks er niet aan getwijfeld hebben om verder op illegale wijze in België te verblijven en de verzoekers in eerste instantie in 2013 geen inreisverbod kregen om hen de kans te geven vrijwillig te vertrekken, waarbij zij tevens de nodige steun konden ontvangen, doch waarop zij niet zijn ingegaan.

Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoekers ook niet betwist. Gelet op het gegeven dat elk van de verzoekers reeds sinds juli 2011 twee bevelen om het grondgebied te verlaten negeerden en de grote tijdspanne die op het moment van de bestreden beslissingen reeds verlopen was sinds de eerdere afgeleverde bevelen, en gelet op de niet betwiste motieven inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM en inzake de integratie in België, blijkt dan ook niet dat het alle redelijkheid te buiten gaat of dat het feitelijk onjuist zou zijn om in het geval van de verzoekers een hardnekkigheid vast te stellen om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

De Raad dient tevens te benadrukken dat de verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke geldingstermijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat een vreemdeling zijn verblijf in het Rijk aanwendde om tal van aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen die geen van alle konden worden ingewilligd en dat de verweerder bij zijn beslissing ook de vaststelling kan laten meespelen dat het feit dat een vreemdeling na lange tijd nog steeds geen gevolg gaf aan meerdere hem eerder betekende verwijderingsmaatregelen niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de

manifeste onwil om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren (cf. RvS 22 mei 2015, nr. 11.313 (c)).

Waar de verzoekers stellen dat geen rekening kan gehouden worden met de informatie van Staatsveiligheid indien deze niet aanwezig is in het administratief dossier, volstaat de vaststelling dat de bedoelde informatie wel degelijk in het administratief dossier zit. Het gaat met name om een schrijven d.d. 24 maart 2015 van de directeur van de Analyse van de Veiligheid van de Staat dat de Dienst Vreemdelingenzaken ondermeer informeert omtrent de radicalisering van de derde verzoeker. De Raad kan enkel vaststellen dat de in de derde bestreden beslissing geboden motivering dat *“uit informatie van staatsveiligheid [blijkt] dat “Betrokkene gekend is als een radicale moslim en sympathiseert met terroristische groepen die actief zijn in Syrië. Hij contacten onderhoudt met personen waarvan geweten is dat ze in Syrië actief zijn voor een terroristische groep. Hij op de sociale media radicale interpretaties van de islam, jihadisme en terrorisme propageert”* berust op de juiste feitelijke gegevens.

In de mate dat de derde verzoeker de terroristische sympathieën met klem ontkent en waar hij stelt dat hij niet werd gehoord en dat er geen concrete elementen zijn die een gevaar voor de openbare orde indiceren, merkt de Raad op dat de gemachtigde zich beperkt tot de loutere vaststelling dat uit informatie van Staatsveiligheid blijkt dat de derde verzoeker *“gekend is als een radicale moslim en sympathiseert met terroristische groepen die actief zijn in Syrië. Hij contacten onderhoudt met personen waarvan geweten is dat ze in Syrië actief zijn voor een terroristische groep. Hij op de sociale media radicale interpretaties van de islam, jihadisme en terrorisme propageert.”* Deze vaststelling strookt met de gegevens van het administratief dossier. Nu de gemachtigde geenszins zelf de voornoemde terroristische sympathieën vaststelt en hieruit nog minder op enige wijze afleidt dat de derde verzoeker een daadwerkelijk gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde, kan de loutere ontkenning van de terroristische sympathieën en de kritiek dat er geen concrete elementen worden naar voor gebracht die zouden wijzen op een gevaar voor de openbare orde, niet tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing leiden. De Raad is als annulatierechter niet bevoegd om zich over de ware toedracht van verzoekers terroristische sympathieën uit te spreken en hoe dan ook volstaat de simpele ontkenning van de informatie van Staatsveiligheid niet om dienaangaande enige onjuiste of kennelijk onredelijke beoordeling in de derde bestreden beslissing aan te tonen. De derde verzoeker houdt bovendien ten onrechte voor alsof de geviseerde passage de enige overweging zou vormen om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Hij verliest tevens uit het oog dat de gemachtigde hem slechts een inreisverbod van drie jaar oplegde en dat hij dus geen gebruik maakte van de mogelijkheid die hem overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt geboden om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen *“indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*.

De door de verzoeker geviseerde passage in de derde bestreden beslissing dient te worden gelezen als een louter feitelijke vaststelling – die bovendien strookt met de voorliggende gegevens - en die, gelet op de overige zeer uitvoerige motieven die te dezen niet werden weerlegd, slechts op zeer bijkomstige wijze de gekozen geldingstermijn van drie jaar verantwoordt. Er valt in dit opzicht dan ook niet in te zien waarom de derde verzoeker specifiek omtrent dit element diende te worden gehoord.

De Raad benadrukt tot slot dat de motieven van de bestreden beslissingen inzake het opleggen van een inreisverbod van drie jaar in hun geheel moeten worden gelezen. De verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde, gelet op het geheel van diens uitvoerige vaststellingen in de onderscheiden bestreden beslissingen, in kennelijke onredelijkheid tot de bestreden beslissingen zou zijn gekomen. De verzoekers maken evenmin aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij nagelaten zou hebben om enige relevante omstandigheid eigen aan hun concreet geval in rekening te nemen bij zijn beslissing om hen een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. J. CAMU,
mevr. C. DE GROOTE,

de eerste voorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS